

[Kjær Rasmussen.]

Skriftlig begrundelse:

I dagspressen og i to spørgsmål her i Folketinget (fru Grete Hækkerup den 21. oktober 1970 og den 28. april 1971) har 24 multihandicappede børn i undervisningspligtig alder været drøftet. Det fremgår af sagen, at anmodninger om faciliteter til at sikre disse børn samme rettigheder som normale børn og rettigheder, som er sikret dem i lov om forsorg for åndssvage, har været fremført siden 1969 af Syltholmskolen på Rødbygård. I sagsforløbet har forskellige indvendinger været fremført mod at starte en undervisning for disse børn, bl. a. følgende:

1. Det drejer sig ikke bare om disse børn, men om opimod 4.000 børn rundt om i landet.

Hertil må siges, at man nu, hvor man er opmærksom på problemet med disse svageste børn i åndssvageforsorgen, bør gå i gang, om end det i første omgang ikke bliver muligt at få alle børn med. Ved at starte nu vil man indhente erfaring om metoder, undervisningsstof m. v., som vil komme planlægningen af undervisningen af de 4.000 børn til gode.

2. Vi ved ikke, om disse børn kan undervises.

Pr. 1. april d. å. afleverede Syltholmskolen en rapport udarbejdet på bestilling af socialstyrelsen. Denne rapport havde som formål at undersøge, hvorvidt det er muligt at planlægge en relevant, velbegrunderet og programmeret undervisning for alle multihandicappede børn på Rødbygård. Jeg citerer fra rapporten: „Det fremgår af undersøgelsen, at svaret herpå er ja. Hvert barns rapportsamling ender med en blanket benævnt „Forprøve på delfunktion“. Denne forprøve er et trindeligt undervisningsprogram for indlæring af en ganske bestemt delfunktion.

De betingelser, der har været for undersøgelsen, penge, tid, personale, ekspertanvendelse m. v., har ikke tilladt, at man er gået videre. Vi kunne for alle områder (motorik, sansetræning, kommunikation, intellektuelle

færdigheder, skabende arbejde, selvhjælpsstræning, krops-jeg-bevidsthed) have opstillet trindelte undervisningsprogrammer på delfunktioner. Vi kunne være gået videre og have samlet disse delfunktioner i delemner, have samlet delemnerne i emner.

Disse påstande peger på, at et hold pædagoger bistået af den nødvendige ekspert-hjælp (fysioterapeuter, logopæder, psykologer m. v.) er i stand til at tilrettelægge og udføre undervisningen for åndsvageforsorgens mest handicappede klientel. Påstandene og undersøgelsen slår endvidere fast, at intet barn er uunderviseligt, at undervisningens opgaver står og falder med pædagogernes faglige kunnen og ikke med barnets handicap.

Dette er i og for sig ikke nogen nyhed; loven om forsorg for åndssvage 1959 slog jo dette fast. Det er undersøgernes bestemte opfattelse, at undersøgelsen underbygger loven i dens klare stillingtagen til det forhold, at staten ikke diskriminerer med hensyn til pligten til at undervise børn.

Ethvert barn har ret til undervisning. Ethvert barn kan undervises. Formålet med undervisningen ændrer sig ikke. For både normalt begavede børn og for svært psykisk udviklingshæmmede børn gælder det om at udvikle og fremme børnenes evner og anlæg, at styrke deres karakter, at give dem nyttige kundskaber. (Folkeskolens generelle målsætning).

Skulle for den i dette arbejde omtalte børnegruppe føjes noget hertil, måtte det være følgende:

„Undervisningen af meget svage elever må lægge hovedvægten på at gøre eleverne til selvstændige individer i egne og andres bevidsthed“.

Ved forespørgsel på skolen og ved at undersøge dagspressens omtale af rapporten kan man konstatere, at rapporten er blevet særdeles rosende omtalt af alle, og at ingen endnu har anfægtet, at resultatet af undersøgelsen er sagligt velbegrunderet.

3. Det nødvendige personale kan ikke skaffes.